

Arrest

nr. 197 538 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vijfde asielaanvraag enerzijds steunt op motieven die hij vanaf zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen omwille van zijn vermeende bekering tot het christendom en verblijf in een kerk en omwille van zijn activiteiten als burgerjournalist in België, en op motieven die hij vanaf de beroepsprocedure in het kader van zijn derde asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen in zijn thuisstad Kabul met concurrerende juweliers, de problemen van zijn familie omwille van het beroepsverleden van zijn vader als politieagent en de problemen in geval van terugkeer omwille van zijn langdurig verblijf in het Westen. Anderzijds stelt verzoeker in het kader van zijn huidige vijfde asielaanvraag dat hij in geval van terugkeer de familie van zijn Belgische partner vreest.

De derde asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 159 488 van 5 januari 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat er in Kabul geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Inzake zijn vierde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 8 maart 2016 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indiende werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in het arrest nr. 172 674 van 28 juli 2016.

Ter ondersteuning van zijn vijfde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een uittreksel van de overlijdensakte van zijn vader, een brief van zijn advocaat, een brief uitgaande van zijn partner vergezeld van een kopie van haar identiteitskaart, twee familiefoto's van zijn partner, vier persartikels betreffende de zoon van de oom van zijn partner, een video opgenomen door zijn partner tijdens een bezoek aan Afghanistan, foto waarop verzoeker en zijn partner te zien zijn, foto's van verzoeker met vrienden en collega's en een kopie van de klacht welke verzoekers familie neerlegde bij het RIZIV.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend of te zullen kennen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn asielrelaas en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

Waar verzoeker oppert dat hij vervolgd zal worden door de Taliban en de Afghaanse overheid omwille van zijn journalistieke activiteiten en zijn verblijf in een kerk en hij verwesterd is gelet op zijn langdurig verblijf in Europa, zijn journalistieke activiteiten (waaronder zijn rapportage over de betogingen van Afghanen in Brussel) en zijn voorkomen, beperkt hij zich grotendeels tot het herhalen van verklaringen die hij eerder dienaangaande in het kader van zijn derde en vierde asielaanvraag heeft aangehaald. De Raad heeft zich hier reeds over uitgesproken in zijn arresten nrs. 159 488 van 5 januari 2016 en 172 674 van 28 juli 2016. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.

Wat betreft verzoekers nieuw aangevoerde asielmotieven, zijnde zijn vrees voor de familie van zijn Belgische partner, wordt in de bestreden beslissing uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt niet enkel dat verzoeker er niet voor terugdeinst om valse asielmotieven en valse documenten te gebruiken om op deze wijze een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielprocedure maar moet ook vastgesteld worden dat verzoeker hierbij gebruikt maakt van valse verklaringen afgelegd door derden en gesolliciteerde en gefabriceerde bedreigingen. Deze vaststellingen brengen zijn algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang en ondergraaft in ernstige mate de bewijswaarde van de door hem neergelegde foto's, het schrijven uitgaande van L.S. en de video opgenomen door L.S. Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat beeldmateriaal een gesolliciteerd karakter kan hebben, waarbij de personen die erop te zien zijn acteren of poseren en in dit geval niet als bewijsmateriaal kan worden aangenomen. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het bekritisieren van de gedane vaststellingen en weerlegt noch ontkracht hiermee de bevinding van de commissaris-generaal dat hij geen andere documenten bijbrengt ter staving van zijn nieuw aangevoerde problemen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker pas vijf weken na de beweerde bedreiging, i.e. op 7 september 2016, een asielaanvraag indiende. Zo uit het administratief dossier, zoals door verzoeker aangegeven, inderdaad blijkt dat verzoeker op 22 augustus 2010 een pre-registratie formulier diende in te vullen alvorens effectief asiel te kunnen aanvragen op 7 september 2016, dient te worden opgemerkt dat, wetende dat luidens verzoekers beweringen hij al op 2 augustus 2016 bedreigd werd, verzoeker wel degelijk getalmd heeft asiel aan te vragen daar hij nog bijna drie weken wachtte alvorens hiertoe een poging te doen.

Zo verzoeker opwerpt dat de gouverneur maar één zoon heeft, dat men mag verwachten dat verweerster op de hoogte is van dit feit en dat hij tijdens zijn gehoor uitgelegd heeft dat het over Haris gaat en niet Haref, stelt de Raad vast dat verzoeker volledig naast de kwestie antwoordt en hiermee allerminst dienstig verweer voert tegen volgend motief: "Verder verklaart u dat Ares Samey Stanekzai (Haris Sami Stanekzai) in 2015 verantwoordelijk gehouden werd voor de dood van een soldaat in Afghanistan. Ter staving van dit incident legt u vier persartikels neer. Het door u neergelegde artikel dd. 17.08.2015 van de Afghaanse nieuwssite Pajhwok betreffende dit incident spreekt echter van een zoon

van de gouverneur van Nimroz met de naam Arif Mohammad, en niet Ares Samey, die beschuldigd werd van het overlijden van een soldaat. Ook het door u overgemaakte artikel van Zaranjnews spreekt van een zoon van de gouverneur van Nimroz met de naam Mohammad Arif. Aan uw bewering dat Ares Samey (Haris Sami) Stanekzai verantwoordelijk is voor de moord op een soldaat kan dan ook geen geloof worden gehecht."

Ook met betrekking tot de gedane vaststellingen rond het facebookprofiel van L.S. dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen ernstig verweer voert daar hij niet verder komt dat het minimaliseren en vergoelijken ervan en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

5.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name Kabul, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt met de stelling "Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omdat in de provincie Logar sprake is van willekeurig geweld", geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in Kabul verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Kabul actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2017, voert verzoekende partij aan dat haar wordt verweten dat zij valse verklaringen heeft afgelegd over haar vrees. Verzoekende partij stelt dat niet eens de moeite is genomen om de 3de persoon uit te nodigen die meer informatie zou kunnen verschaffen. Wanneer dan gevraagd wordt aan de Raad om vragen te stellen aan deze 3de persoon wordt verwezen naar de wet die stipuleert dat de Raad geen onderzoeksbevoegdheid heeft. In wezen beklaagt verzoekende partij zich erover dat zij enkel een verklaring kon afleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet is gezien waardoor haar recht om gehoord te worden geschonden is. Verzoekende partij wijst voorts op de verschillende activiteiten die zij heeft in België als burgerjournalist op sociale media en is er van overtuigd dat zij de subsidiaire bescherming moet krijgen op basis van artikel 15, b) van de richtlijn.

4.2. Betreffende de kritiek van verzoekende partij dat zij enkel een verklaring kon afleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal niet werd gezien/gehoord waardoor haar recht om gehoord te worden geschonden is, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de huidige vijfde asielaanvraag van verzoekende partij heeft geregistreerd en van verzoekende partij een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen. Uit haar "verklaring meervoudige aanvraag" blijkt dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft gekregen om de nieuwe elementen op basis waarvan zij opnieuw asiel heeft aangevraagd uiteen te zetten en zij dit ook effectief heeft gedaan (adm. doss., stuk 7, punt 15). Hieruit blijkt dat verzoekende partij wel degelijk de nieuwe elementen in het kader van haar huidige asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekende partij aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. De Raad benadrukt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Terzake oordeelde de protection officer met recht dat hij met kennis van zaken een beslissing kon nemen op grond van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen. Overigens schrijft geen enkele rechtsregel voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht. Verzoekende partij toont te dezen evenmin aan dat de informatie aangeleverd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken onvolledig, incorrect of onduidelijk zou zijn, waardoor er zich een bijkomend gehoor zou opdringen.

Verzoekende partij werd dus wel degelijk gehoord in het kader van onderhavige asielaanvraag en ze maakt een schending van de hoorplicht niet aannemelijk.

4.3. Waar verzoekende partij ter terechtzitting opnieuw wijst op haar verschillende activiteiten in België als burgerjournalist op sociale media en opwerpt dat zij ervan overtuigd is dat zij de subsidiaire bescherming moet krijgen op basis van artikel 15, b) van de richtlijn, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Waar verzoeker oppert dat hij vervolgd zal worden door de Taliban en de Afghaanse overheid omwille van zijn journalistieke activiteiten en zijn verblijf in een kerk en hij verwesterd is gelet op zijn langdurig verblijf in Europa, zijn journalistieke activiteiten (waaronder zijn rapportage over de betogingen van Afghanen in Brussel) en zijn voorkomen, beperkt hij zich grotendeels tot het herhalen van verklaringen die hij eerder dienaangaande in het kader van zijn derde en vierde asielaanvraag heeft aangehaald. De Raad heeft zich hier reeds over uitgesproken in zijn arresten nrs. 159 488 van 5 januari 2016 en 172 674 van 28 juli 2016. De Raad benadrukt dienaangaande dat niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing.”* Verzoekende partij werpt hier, door louter op algemene wijze terug te wijzen op die activiteiten, geen ander licht op.

4.4. Verzoekende partij gaat voorts niet *in concreto* in op, minstens formuleert zij geen concrete en daadwerkelijke opmerkingen die de in de beschikking d.d. 11 oktober 2017 grond in een ander daglicht vermogen te stellen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS